

viser sig at lide af en alvorlig legemlig sygdom eller defekt, kan adoptionsforholdet efter påstand ophæves ved dom, når retten finder, at det ikke bør forudres opretholdt, hvorved må forudsættes, at lidelsen ikke ved adoptionen var adoptanten bekendt, og at der ikke er rimelig udsigt til varig helbredelse."

Af sygdomme, der vil kunne komme i betragtning, skal man fremdrage de nedenfor anførte; opregningen er ikke udtømmende, og de nævnte sygdomme vil ikke i alle deres fremtrædelsesformer være af betydning.

Til sindssygdomsgruppen og de neurologiske lidelser må henregnes de infantile schizofrenier (ungdomssløv sind i barneårene), Hellers demens (en særlig i barndommen indtrædende fremadskridende sløvhed), Kramer-Pollnow's psykose (en svær sindssygdom hos børn) i dens uhelbredelige former, følgetilstande efter infantile encephaliter (hjernebetændelse), meningiter, syfilitiske centralnervesystemlidelser på basis af medfødt syfilis, heredo-familære abiotrofier (en lang række tildels sjældne, arvelige nervesygdomme), posttraumatiske hjernelidelser og visse epilepsiformer.

Under åndssvaghed medtages alle åndssvaghedsformer (idioter, imbecile og debile), hvorimod sinkerne ikke er medtaget.

Indenfor psykopathigruppen medtages kun de svære psykopathier, idet der i modsat fald kunne blive spørgsmål om adoptionsforholdets ophævelse på grund af opdragelsesvanskeligheder, der ikke er af en så indgribende karakter, at de vil kunne motivere et så afgørende skridt.

De legemlige mangler er den gruppe, der giver anledning til de største afgrænsningsvanskeligheder. Adskillige af disse lidelser må kunne erkendes, inden adoptionsforholdet etableres, og om andre, eksempelvis hjerte fejl, nyrelidelser og asthma, gælder, at det vel er alvorlige lidelser, men dog næppe er defekter, der i den foreliggende sammenhæng bør komme i betragtning. Når gruppen dog formentlig ikke i dens helhed kan udelades, er det, fordi der vil kunne være tale om sansedefekter eller funktionsforstyrrelser af en så indgribende karakter, at man ikke med rimelighed kan bortse derfra; i det omfang, hvori de legemlige mangler giver sig psykiske udslag, vil disse mangler iøvrigt være indbefattet under de tidligere nævnte grupper. Af sansedefekter må foruden den medfødte døvhed og centralt betingede former for stumhed navnlig nævnes et meget stort antal øjenlidelser, der er arvelige eller medfødte, men som unddrager sig erkendelse i den første levetid, eller som manifesterer sig senere (visse former af hornhindeuklarhed, synsnervesvind, nethindedegeneration, misdannelser, svulster o. a.); det skal herved bemærkes, at opdragelse og erhvervsmæssig oplæring af blinde børn almindeligvis nødvendiggør barnets fjernelse fra hjemmet og anbringelse på blindeinstitut, hvorved adoptionsforholdet i væsentlig grad ændrer karakter.

Om sukkersyge hos småbørn skal man bemærke, at denne lidelse ofte under sit videre forløb fører til alvorlige komplikationer, specielt for øjnenes vedkommende, således at der i disse tilfælde må kunne blive spørgsmål om adoptionsforholdets ophævelse.

Man skal sluttelig understrege, at der indenfor de legemlige sygdomme vil være vanskelige mellemtilfælde, der er egnede til at godtgøre, at man her i det hele står overfor en gruppe, hvor afgrænsningsvanskelighederne vil være uhyre store. En sådan vanskelig mellemstilling indtager navnlig de ved fødslen eller i de første leveår erhvervede traumatisk hjernelæsioner, idet børn med sådanne lidelser ofte vil synes betydeligt mere intelligensdefekte, end de er, hvorfor bedømmelsen ofte må forudgås af langvarig fysisk og pædagogisk træning, før den potentielle intelligens kan vurderes; er det i disse tilfælde ikke manifest, at barnet ikke har normal intelligens, vil ophævelse af adoptionen derfor være i særlig grad betænkelig. Lignende vanskeligheder vil opstå ved infantilt myxoedem, hvor symptomer ofte først udvikler sig, når barnet er flere år gammelt, således at man i reglen ikke vil være i stand til at stille en sikker prognose med hensyn til, om thyreoideinbehandlingen vil føre til normal intelligens. Ved sådanne legemlige sygdomstilstande, hvor mentale defekter kun foreligger som en mulighed, må en meget grundig og ofte langvarig observation derfor være nødvendig.

Når henses til det anførte og til den tvivl, der iøvrigt vil kunne rejses med hensyn til berettigelsen af i den omhandlede henseende at parallellisere de legemlige defekter med mentaldefekterne, må man vel i det hele rejse det spørgsmål, om ikke meget vil kunne tale for, at man blandt de legemlige lidelser, der ikke har ført til mentalafvigelse, alene medtager lidelser, der afstedkommer indgribende sansede-